

หมายเหตุคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3198s-3279/2551

-
สิทธิเลิกจ้าง ตามมาตรา 119 (5) แห่ง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงานฯ

-
การจ่ายค่าชดเชยกรณีนายจ้างย้ายสถานที่ทำงานมีบัญญัติอยู่ใน พ.ร.บ. คุ้มครองแรงงานฯ มาตรา 120 เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อคุ้มครองลูกจ้างที่นายจ้าง ย้ายที่ทำงานจากที่เดิมที่เคยทำงานไปอยู่ในที่ทำงานที่ใหม่ และห่างไกลจากที่เดิม มากจนลูกจ้างตามไปทำงานให้ด้วยไม่ได้ ซึ่งมีสวนประกอบดังนี้

1. นายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการไปตั้ง ณ สถานที่อื่น ซึ่งหมายถึงย้าย สถานที่ทำงานเดิมไปอยู่ในเขตหรืออำเภอ หรือจังหวัดก็ได้

2. การย้ายสถานประกอบกิจการตามข้อ 1. มีผลกระทบต่อ การดำรงชีวิตตามปกติของลูกจ้างหรือครอบครัว หมายถึง เมื่อนายจ้างย้ายสถานประกอบ กิจการไปที่ใหม่ ทำให้ลูกจ้างได้รับความเดือดร้อนในการดำรงชีวิตตามปกติที่ลูกจ้าง เคยได้รับ เช่น ต้องไปเช่าบ้านใกล้ที่ทำงานใหม่เสียค่าเช่ามากกว่าเดิมอีกหลายเท่า หรือการที่ลูกจ้างไม่มีผู้ดูแลบุตรผู้เยาว์ ซึ่งกรณีนี้มีผลกระทบต่อครอบครัวของลูกจ้าง เป็นต้น

เมื่อเกิดกรณีดังกล่าวย่อมเกิดหน้าที่ของนายจ้างและเกิดสิทธิแก่ลูกจ้าง กล่าวคือ

ในส่วนหนึ่งที่ของนายจ้างต้องแจ้งให้ลูกจ้างทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 30 วัน นับแต่วันที่ย้ายสถานประกอบกิจการ หากนายจ้างไม่แจ้งดังกล่าวนายจ้างมีหน้าที่ต้อง จ่ายค่าชดเชยพิเศษแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้าง

สำหรับสิทธิของลูกจ้าง เมื่อนายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการ และลูกจ้าง ไม่ประสงค์จะไปทำงานยังสถานประกอบกิจการใหญ่ดังกล่าวข้างต้นลูกจ้างย่อมมีสิทธิ บอกเลิกสัญญาจ้างได้ภายใน 30 วันนับแต่วันที่นายจ้างย้ายสถานประกอบกิจการ และหากลูกจ้างใช้สิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างแล้วลูกจ้างก็มีสิทธิที่จะได้รับค่าชดเชยพิเศษ ตามมาตรา 118 นอกจากนี้หากลูกจ้างไม่แน่ใจว่าตนมีสิทธิบอกเลิกสัญญาจ้างได้ หรือไม่ เนื่องจากมีปัญหาในการตีความจากหลักทั้งสองข้างต้น ลูกจ้างมีสิทธิที่ยังไม่บอก เลิกสัญญาจ้างทันทีได้ แต่มีสิทธิที่จะยื่นคำขอต่อคณะกรรมการสวัสดิการแรงงาน ตามมาตรา 92 ให้เป็นผู้วินิจฉัย แต่ต้องยื่นภายใน 30 วันนับแต่วันที่นายจ้างย้าย สถานประกอบกิจการ คำวินิจฉัยดังกล่าวถือเป็นที่สุด เว้นเสียแต่นายจ้างหรือลูกจ้าง จะได้อุทธรณ์คำวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าวภายใน 30 วันนับแต่วันที่รับ คำวินิจฉัย

ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ผู้เขียนหมายเหตุนี้ โจทก์ทั้งแปดสิบสองส่วนใหญ่ มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดปราจีนบุรีและในสัญญาจ้างระบุว่า จำเลยที่ 1 (นายจ้าง) สามารถ ย้ายโจทก์ทั้งแปดสิบสองไปทำงานในสาขาอื่นของจำเลยที่ 1 ได้ทั่วราชอาณาจักร อีกทั้งจำเลยที่ 1 ก็ออกค่าเช่าบ้านให้คนละ 1,000 บาท แต่โจทก์ทั้งแปดสิบสอง ไม่แสดงความจำนง กรณีจึงเป็นการเข้าองค์ประกอบในข้อ 1 และข้อ 2 และเมื่อโจทก์ ทั้งแปดสิบสองไม่ไปทำงานตามที่จำเลยที่ 1 แจ้ง จนขาดงานเกินสามวันทำงานติดต่อกัน โดยไม่มีเหตุอันสมควรจำเลยที่ 1 (นายจ้าง) ย่อมมีสิทธิเลิกจ้างได้ตามมาตรา 119 (5) จึงเป็นการชอบแล้ว

นพชาติ ยมะสมิต